

have uret og mennesket har ret og mennesket har måttet bruge masser af ressourcer på at få den ret, vedkommende har, så er det da urimeligt, at vedkommende også skal have store økonomiske udgifter ud af det.

Det burde være helt enkelt at forholde sig til og behøvede absolut ikke kræve et eller andet stort udredningsarbejde fra udvalg og syltekrukker, og hvad ved jeg. Men når det nu er sådan, at partierne synes, det er nødvendigt, er jeg i hvert fald glad for, at det har været så svært at afvise substansen i det her. Og jeg ærgerr mig over, at den borgerlige side af Folketingssalen ikke har en enkel stemme mere, for så havde vi kunnet vedtage det her i løbet af en uges tid, men nu må vi så vente på skatteministerens udvalg.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg tror, det er vigtigt at tage dét for pålydende, som andre siger, når de begrunder, hvad det er, de mener. For vi giver principiel tilslutning til, at man går over til et andet princip, men så understreger vi en række ting, som skal ledsage det princip: Hvad der kan dækkes, og hvad der ikke kan dækkes, og hvordan man finder frem til, hvilke omkostninger der er rimelige. Og det kræver et ret sikkert retsgrundlag, inden man fører det her ud i livet.

Man har fremsat et beslutningsforslag, der siger, at regeringen skal komme med et lovforslag, men jeg kan ikke se, at man har sat nogen tidsfrister på. Men selv om man så vedtog forslaget i Folketinget engang i marts måned, ville det jo under alle omstændigheder nok alligevel ikke være sådan, at regeringen ville kunne nå at fremsætte et færdigt lovforslag, der var sikkert i alle ender og kanter, i denne folketingsamling. Og derfor synes vi, det er glimrende, at regeringen laver et udredningsarbejde, sådan at der kan laves et lovgrundlag i næste folketingsamling.

Så vi giver principiel tilslutning til forslaget. Og for vores vedkommende er det altså ligegyldigt, om det er Venstre og De Konservative, der fremsætter det, eller det er regeringen, der gør det. Vi tager stilling til sagen og ikke til, hvem der stiller forslagene.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

I forlængelse af de bemærkninger, hr. Aage Frandsen lige er kommet med, vil jeg tilføje, at

jeg mærkede mig, at fru Pernille Sams ikke forholdt sig til min hovedpointe: at der efter min opfattelse er andre områder, hvor borgerne retssikkerhedsmæssigt står endnu svagere, selv om lovgivningen på de områder bestemt ikke er mere enkel, end den er på skatteområdet, og at det faktisk var dem, jeg havde omsorg for. Det hørte jeg ikke noget om.

Jeg vil også sige, at det, jeg advarede imod – og det står jeg ved – er, at hvis man bare vedtager forslaget, som det ligger her, åbner man for en kæmpemæssig industri for advokater, revisorer og andre rådgivere, som ikke alene kan komme til at påføre det offentlige en masse kæmpeudgifter, men faktisk, hvad der er endnu værre, kan lokke almindelige borgere til at køre en tynd sag, hvorefter de selv hænger på regningen.

For når man just prøvede at bøje det til, at vi næsten sagde ja til det her forslag, vil jeg sige, at det faktisk er nogle væsentlige problemstillinger, som jeg prøvede at gøre opmærksom på at man ikke bare skal køre hen over.

Og så vil jeg igen sige, at vi henholder os til, at skatteministeren kigger på området.

Skatteministeren (Ole Stavad):

En lille afsluttende bemærkning:

Efter at have lyttet til både første og andet indlæg fra fru Pernille Sams, er jeg blevet lidt i tvivl om, hvorvidt fru Pernille Sams har det helt rigtige udgangspunkt for den virkelighed, som vi også skal forholde os til. For fru Pernille Sams fremstiller det, som om det er sådan, at når skatteyderne møder op i skatteankenævnene og i Landsskatteretten, så sidder de over for den store stærke stat, myndigheden. Og når man fremlægger sagerne i skatteankenævnene, sagde fru Pernille Sams i sit første indlæg, så træffer de to parter afgørelsen.

Og det er jo ikke rigtigt, for virkeligheden er jo netop, at hvad enten vi tager skatteankenævnene, eller vi tager Landsskatteretten – som jo ikke er en egentlig ret, og derfor var jeg selv lidt skyld i nogle af misforståelserne – så er det en administrativ klagemyndighed, som har et lige så fuldt ansvar for at se sagen fra skatteyderens synsvinkel.

Det synes jeg er utrolig vigtigt at holde fast i, for en af mine bekymringer er, at hvis vi gør de administrative klageorganer til et sted, hvor man kun møder frem med eksperter, som varetager ens sag og kommer med partsindlæg, så får vi presset de administrative klagemyndig-